ÎNFRUMUSEȚAREA ȘI ÎMBRĂCĂMINTEA ÎN ROMÂNIA ANILOR 1950 – 1960

Autor: Andreea Iulia Scridon | 14 martie 2022

Amintirile unei bunici

Întotdeauna a fost piața neagră în România – se găseau inclusiv produse Chanel. Altfel dădeai cu Nivea, sau roșie și castravete. Pe mine ca copil mă distra extraordinar să o văd pe bunica mea la Câmpina cu câte o bucată de castravete lipită pe obraz.

În Cluj erau câțiva coafori buni. Șuteu, de exemplu, în plin centru, lângă Librăria Universității. Te tăia, te ondula și îți făcea coc. Când se strica cocul, îl lăsai în jos. Erau multe loțiuni pentru păr și atunci, șampon bun… Permanentul a fost mult la modă. Așa îl mai ardea câte un pic. Dar mai tare ardea praful cu care se oxigena părul, ăla cred că a fost cel mai nociv. Înainte de a te vopsi în culoare deschisă te dădea cu un praf – adică făcea un maglavais. Simțeai cum se încălzește pielea capului… Multe s-au făcut blonde atunci pentru că era ideea că blondul întinerește.

Se purta și portjartier – o bucată de diverse lățimi făcută din mătase mai groasă, și de ea se agățau ciorapii, de pe gume cu volănel pe margine, aici era o mică mașinărie. Juponul s-a purtat în anii ’50, ’60, ca să se umfle fusta.

Bărbații purtau sosește lungi, aveau și ei jartiere. Atunci se considera foarte urât să se vadă la bărbați o bucată din pielea piciorului.

În anul întâi am început să port ruj, când mi-am tăiat codițele. Deci la 16 ani. Și numai ruj purtam. Roșu. În facultate am avut o singură fustă și o bluză, de școală, și o fustă și o bluză de duminică. Așa era atunci, destul de mare sărăcie. Foarte modeste eram. Cam toată lumea era în uniforma asta, primul meu palton a fost făcut dintr-un palton al mamei mele. Nici nu îmi aduc aminte să fi fost vreo fată foarte elegantă, așa cum sunt acum.

Pantofi… pantoful *escarpé* era sfânt. La școală purtam pantofi cu talpă de gumă, dar aveam și pantofi cu toc mic și cu toc mai înalt. În general, după terminarea liceului, trecerea la facultate reprezenta o revoluție pur și simplu. Atunci mi-am tăiat codițele, m-

am rujat, purtam ciorapi de mătase – erau multe variante. În primul rând erau ciorapi de mătase groși – unii. Deci pentru când era frig. Pe urmă erau mai subțiri, pentru când te duceai undeva. Aduceau din Rusia așa-zișii ciorapi „Kapron”. Toată lumea alerga după ei pentru că erau foarte durabili. Firul era robust, parcă erau făcuți din ceva solid.

Exista la Timișoara o fabrică care se numea Fabrica Guban. Guban era proprietarul fabricii, care făcea pantofi de lux, foarte frumoși. Dar era un lux practic. Se găseau la prăvălie. Scumpi. Însă nu erau atâția pantofi de trei pițule cum sunt acum, roajbe de pantofi cum găsești în piață, așa ceva nu exista atunci. Nici nu se vindea, nici nu se purta. Lac de unghii se purta de obicei roz, cel sidefat a apărut devreme.

Mulți ani a fost la modă materialul *jersé* pentru rochii. Era chiar ca un tricot, dar de fabrică, de mașină. Multe culori, foarte frumoase. Pe urmă au apărut la un moment dat fustele de tergal. Erau fuste plisate în fabrică. Era un fel de stofă subțire, aia ținea de fapt pliseurile călcate la aburi. Era mare chestie! Erau scumpe. Dacă aveai 2 sau 3 fuste de tergal… erai ultra elegantă.

Imagine: Shutter Stock